

Marija Kostnapfel

Pesmi

Zaspalo je
eno oko
velikanu,
zaspalo
edino.
In tema se zbira
tam notri
pri njem,
v njegovem zaprtem pogledu.

Zato da te najdem,
ne smem predaleč,
čakati moram,
a ne preblizu,
poslušati napeto.

Nekdo je moral zmetati sem
vsa ta pripravljena pravila,
razparati rjuho pred mano,
da jih ne skrije pokrije.

In končno, saj gre vse hitro mimo.

Če še veš,
kako je treba
spustiti vame
ne da bi se me dotaknil,

da ne ostane za vedno
v hladnih stenah mojih žil,
da ne ostane samo isto
na dnu mojega drobovja,

zapuščeno,
trdo,
oglati,
nesprejemljivo.

Ne mislim več na to,
da sem stopnica
kamnita,
nepremična,
navzdol
obrnjena,
hudobno
rečem,
samo
navzdol
greš
lahko
tudi
ti
po
njej.

Poslušaj
tisto vodo,
kako teče
mimo,
a se ne premakne.

K meni pride
in se me dotakne,
a se ne premakne.

Ko slišiš
šumenje njeno,
pomagaj,
naj me umije,
ker že vse na meni gnije.

Temna snov
iz mene polzi:
je,
je ni,
je,
je ni.
Če jo poljubiš,
zastekleni.

In je ne moreš vzeti s seboj,
in je ne moreš peljati domov,
ker ti lahko kam zbeži,
ker se lahko
 prebudi,
 ponori,
 pobesni.

Morda
bom lahko
odšla
(o, nedolžna belina mojih sanj).

Še prej bi razbila
vse stare omare in vaze ledene,
odvrgla bi težke preproge in prte izvezene,
na silo izdrla bi kljuke svinčene,
da jutri ne bo več nobene
v vratih razklanih navad.

Ah, končno bom morda
odvezala svoje korake,
da bodo bežali
(o, jaz kriva, kriva!),
da bodo suvali, trli, teptali
vaše ostre nedolžne obraze
z lepкими zmazki krvavih stopal.

Zapiram
vedno
težko,
ne volkovi
me ne strašijo
ne tatovi.

Kdo ve,
če so še pravi.

Nič več
ni tako,
kot je bilo.
Morje ima o namesto u-ja
in zato ni več tako globoko,
da bi lahko
daleč proč
jokala zaradi domotožja.

So hodniki,
ki ne peljejo nikamor,
v njih igrajo se
prameni svetli,
kot mladi psički
grizljajo tvoje čevlje,
ojoj, ti čevlji,
kako čudno skrivenčeni so,
utrujeni,
še vsi topli,
nebogljjeni.

Tiho teče trop volkov
skozi sence sanj,
ko ni več dan.
So sence težje od strahu,
so tam,
kjer je na dnu,
v brlogu praznem
vonj postan,
ko ni več dan.